

ИСКРЕНА ПЕСМА

О склопи усне, не говори, ћути,
Остави мисли нек се бујно роје,
И реч нек твоја ничим не помути
Безмерно силне осећаје моје.

Ћути, и пусти да сад жиле моје
Забрекћу новим, заносним животом,
Да заборавим да смо ту нас двоје
Пред величанством природе; а потом,

Кад прође све, и малаксало тело
Поново падне у обичну чаму,
И живот нов и надахнуће цело
Нечујно, тихо потоне у таму,

Ја ћу ти, драга, опет рећи тада
Отужну песму о љубави, како
Чезнем и страдам и љубим те, мада
У том тренутку не осећам тако.

И ти ћеш, бедна жено, као вазда
Слушати радо ове речи лажне,
И захвалићеш богу што те сазда,
И очи ће ти бити сузом влажне.

И гледајући врх заспалих њива
Како се спушта нема полутама,
Ти нећеш знати шта у мени бива —
Да ја у теби волим себе сама,

И моју љубав наспрам тебе, кад ме
Обузме целог силом коју има,
И сваки живац растресе и надме,
И осећаји навале ко плима!

За тај тренутак живота и миља,
Кад затрепери цела моја снага,
Нека те срце моје благосиља.
Али не волим те, не волим те, драга!

И зато ћу ти увек рећи: ћути,
Остави душу нек спокојно снива,
Док крај нас лишће на дрвећу жути
И тама пада врх заспалих њива.

Милан Ракић